

CARTIER Rotonda

Tiberiu NEACȘU (n. 1981, Timișoara) este poet și traducător. A absolvit Facultatea de Litere la Craiova, urmând apoi cursuri de masterat, încheiate cu o lucrare despre poezia lui Ion Barbu.

A debutat în 2000 cu volumul *Nebuna*, ca urmare a câștigării concursului *Porni Luceafărul*. Cea de-a doua carte de poezie, *Acrobat în zece pași*, i-a apărut în 2013 la Editura Tracus Arte. Poemele lui au fost traduse în unsprezece limbi și publicate în *The Shallow Ends*, *Plume Poetry*, *Poesis Internațional*, *crevice.ro*, *Dilema Veche* etc.

A tradus din Amiri Baraka, Peg Boyers, Lloyd Schwartz, Derek JG Williams, Ani Gjika, Mustafa Köz, W.H. Auden și alții. Îi plăc sarmalele și poezia lui Frank Bidart.

Tiberiu Neacșu

Sindromul
Joubert

Poeme

R o t o n d a
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro
cartier.ro
cartier.md

*Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md
Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.
E-mail: codex@cartier.ro
Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.
E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210 80 51. E-mail: codex@cartier.md
Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun
Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Lucia Țurcanu
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Marina Darii
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Tiberiu Neacșu

SINDROMUL JOUBERT

Ediția I, noiembrie 2023

© 2023, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Neacșu, Tiberiu.

Sindromul Joubert: Poeme/ Tiberiu Neacșu; coperta: Vitalie Coroban. –
Ed. 1-a. – [Chișinău]: Cartier, 2023 (Bons Offices). – 63, [1] p. – (Rotonda/
colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2).

[500] ex.

ISBN 978-9975-86-723-8.

821.135.1-1

N 30

Camera

Am deschis ochii și aerul era greu
de respirat. Dimineața era caldă,
cerul se însenina dinspre sud,
frunzele tremurau împlânzite în soare.

Era de neconceput să ai tălpile arse,
era de neconceput să nu mai fii
tu și să vorbești la fel:

*Creierul meu nu e nimeni,
nu umblă după nimeni și nu știe
nici el ce și cum.*

*Doar corpul respiră,
doar corpul trăiește aici
unde eu nu știu unde sunt.*

Aerisirea

Capul meu e o gaură neagră în care sunt
atrași, deci mor,
atomii esențiali, frica, somnul
și toate numele.

Au fost atâtea, unul
după altul – Ioan, Stan, Titina, Maria;
sigur, și alții, alb-negru,
copiii unui an colosal în picioare.

Sunt câțiva oameni în oraș, iubito,
murdari de lipici pe limbă,
decolorați de soare, pofticioși.

Adu-mi plicurile, așază-te pe terasă, fă-ți unghiile,
nu mai zgâria varul. Nu trebuie să faci mare lucru:
condoleanțele și felicitările sunt gata scrise.

Psalm de post

Am lăsat oasele și sufletul afară.
Fiindcă oasele sunt o pomană prea grasă
și sufletul prinde rădăcini.

Cineva lângă mine a tăcut – mâna
învelită într-o piele mai albă adunase pământ.
Atunci cerul s-a făcut negru, apele, roșii.

Bodaproste! Bodaproste!

Poarta a scârțâit de două ori – trebuia unsă.

Maie s-a întors în casă și m-a trezit:

Hai, mamă,

e târziu. Dumnezeu

nu așteaptă. Și chiar dacă

așteaptă, e rușine.

Ultima oară am mâncat împreună o plăcintă –
era senil săracul înger, săracul sfânt.

Mi-a venit să plâng și am mușcat adânc.

Adițu, mamă, îmi zicea, să ai grijă, mamă, de tine.

Și lâna se întorcea împotriva blândeții.

*

Voi muri de foame în mintea mea.
În mintea mea, stomacul meu –
o balenă. Apusul
are forma blocurilor-turn.
Fără blocuri-turn, apusul
are forma unor șerpi aduși
de burtă și mintea nervos
se despică, atinge un fel de cer.

*

Creierul meu (ca o păturică împrăștiată)
mirosind a motorină.
Iulă mirosind a motorină și Mărășești.
Biscuiții cu mere mirosind a motorină.

Peste noi s-a deschis o lumină
de neînchipuit și atunci toți
copiii au cântat în cor
(setea era mai mare decât oala de compot,
foamea era mai tare decât pâinea):
*Nicio groapă nu e
mai adâncă.*

Într-o păturică împrăștiată creierul
meu visează dragline și skrepere.
Mă întorc din când în când spre el
mirosind a motorină,

mă înveleşte, mă ia somnul
și atunci copiii mănâncă pe săturate
iar eu cânt: *Nicio groapă
nu e mai adâncă.*

*

Mâncarea de murături,
mâncarea de cartofi,
mâncarea de urzici, de spanac, de dragavei –

*tu pune mânuțele aici, uite ce unghii ai.
E rușine, mamă.
Până la urmă, dumnezeu
iartă tot, tot.*

Darul

fratelui meu

Îți scriu din mațele unei balene albastre. Mici câmpii verzi apucă lumina și-ntorc oceanul pe dos. Cai neîmblânziți aleargă prin iarbă

și aruncă din copite praf de pădăii peste câmp. Mai încolo, pe cărare, copiii bat mingea, părinții fac paharele să ciocnească disperat.

Broaștele se urcă pe frunze de lotus și orăcăie aceleași cuvinte din generație în generație. Fii atent la fânțari – îți sufocă pielea și devorează

globulele roșii cu poftă. Libelule, transparente și lucide, visează că sunt altceva care se visează libelule. Un crin răsare de sub pământul negru

incandescent. Aici și-acolo, pe iarba proaspătă, căpușe și buburuze apucă țărâna și fac țândări soarele. Melcii se-ascund cu întunericul

de sub pleoape. Râmele adună cercuri de corpuri cafenii, șopârlele îngheață, se-ncălzesc, și-și pierd cozile și echilibrul pentru un timp.

Îți aduc acest plancton să-l păstrezi în palme – un glob și atâția ani iroșiți.

Apariția unui fluture

Aici nu se-aude nimic. Aici, nu acolo, oamenii au licurici și pelin negru, peșteri, visuri despre care nu vorbesc. E liniște, *mugurii de pin sunt erecti ca sfârcurile*. Cu dinții încleștați și un gust metalic,

nu caut să omor. Nu caut nimic. Strecor

ultima cafea din ibric și-mi fac loc la masă, printre scrumierele doldora de chiștoace. Muntele se așază peste creierul meu și zace ca un hoit de vulpe otrăvită cu stricnină. La 6 dimineața e o lumină precară. La 6 dimineața lumea se-ntinde patibulară și își strecoară unghiile roșii pe sub pătura subțire.

Încă mi-e somn și-aș dormi în neștire în pantalonii de la Zara. Înfașurat în prosopul galben, flaușat, cu ochelarii roșii, fac pași nesiguri prin pietrișul de la Patrimara.

Pastel

Teroarea își poartă sacoul de sticlă,
batista, floarea la buzunar, sângele îngrămădit
în revere. Teroarea mea e un ficat dolofan
cu umbra lui cu tot.

Teroarea tușește încruntat,
molestează cu botul,
își trage mucii. O bestie
porcoasă, cutată,
respirând cu toate organele,
un utilaj complex, mat, de oțel.

Teroarea mea cerșește îndurare și soarbe
din ciorbă. Trăiește clipe de coșmar
și își plimbă obrații peste obrații mei,
îndrăgostiții. Cu o mișcare rapace
înghite strada, podurile și râul.

Nu se mai ascunde – umblă goală prin parc,
își șterge urma de transpirație cu mâneca sacoului.
Îmi caută ochii teroarea mea și îmi arată viitorul.

Binecuvântată să fii tu, teroare,
în inima ta (și a mea) mi-am împlântat
eu trandafirul.

Trei camere

Tot
se va întâmpla într-o zi.
Tot va fi
îngropat. Nu e nicio plăcere
în plăcere, un schimb de lichide,
un fel de moarte solubilă.

Singurătatea e următoarea bombă atomică.

*

În mijlocul oraşului omul se aruncă în gol –
un burete multiceular, moluscă ordinară,
larvă, caracatiţă, sepie

viermi inelați sau simpli,
paraziți cu suflete nepieritoare și comportament de haită,
tenie, păduchi, purici, limbrici, viermi de mătase,
omizi, licheni, parameci, miriapozi cărnoși,
hemolimfă, chiar sânge, de ce nu spermă și lacrimi.

În mijlocul oraşului omul cerşeşte un om.
Stai lângă mine, am atâtea să-ți spun.
Eram un turist cu un aparat foto.

Cerul-gurii avea un anume zeu,
2-3 adepți new-age, câțiva daoiști,
fundamentațiști cu nume de savanți.

La marginea orașului omul cerșește orașul.
Urcă-te pe umerii mei, de-aici moartea
se cască mai bine – poate e de la
pâcla asta de câmpie.
Urcă-te pe scara asta,
de-aici nu se mai vede mare lucru.
E atâta liniște încât crește iarba. E atâta liniște
că poți adormi oricând.
Pentru secolul ăsta voi depune mărturie.

*

*Să ai grijă, cel ce va veni se va numi altfel
decât știi până acum.
Și când va atinge pământul, zece mii
de lucruri se vor face fâșii-fâșii,
vor înnegura noaptea și mai tare.*

*Iar lighioanele își vor linge sângele
și se vor împreuna fără noimă.
Ce va arunca omul se va preface în om și gunoaiele
fi-vor cetăți și paserile fi-vor fără de suflet.*

*A doua zi, cerurile se vor găuri. A treia zi se vor desface
și o armată se va ascunde în văzul fără de somn.
Și nimeni nu va mai dormi pe pământ până în a șasea zi,
când peștii ieși-vor iar afară*

*și se vor împreuna și ei cu dobitoacele de curte
și-și vor face grai de jivine cu copite și păr.
Iară paserile fără de suflet se vor prăbuși mii și mii,
arzând pe pământ, și lumea fi-va fierbinte.*

*Și nu spera că se vor odihni în a noua zi. Vor continua
să desfacă alte jivine din altele (din altele)
și să răcnească la copii și muieri. Și s-o vărsa atâta frică.
Umbla-vor toți dezveliți, numai să arate ca jivinele.*

*Doar-doar ce s-ar opri vuietul. Și apoi aripile ca de fier
ara-vor pământul și-or semăna tot jivine sau oameni,
cum s-o nimeri în ziua a noua,
și, fără odihnă, amuți-vor cu toatele.*

Se va auzi doar calciul din învelișuri crăpând.

*

Calcă peste omul care cere pâine,
cu tot cu ochii lui de gunoi.
E atâta liniște încât poți adormi oricând.
Urcă-te pe umerii mei, uite:
am și eu o ciupercă,
am și eu o bombă atomică.

Poemul liftului

Și după ce le-am spus pe nume și m-ai asigurat că nu există,
m-ai adus în casa lor și i-ai lăsat să-mi miroasă mâinile.

Și mare mi-a fost mirarea când nici tu nu aveai
mâini, nici nume, doar

Cuie, mese, un cufăr pe care scria FRAGIL –
cu siguranță cineva ține acolo trecutul.

Și am plâns ca un copil cu muci, cu sughituri
și uite așa-mi făceau umerii mici.

Bomboane, jucării erau pentru ei
remedii pentru un copil cu sughituri.

Am plecat, nu am mai recunoscut nimic.

Apoi le-am spus pe nume și m-ai asigurat
că n-o să-i lași să-mi miroasă mâinile.

la un om

cu tine la masă
ar vorbi despre el și soarele ar curge ca o miere încinsă –
ia un om și spune-i că urmează și el după Virginia
și Adrian Nicușor, că nici pe el n-o să-l ierte
nimeni, cum niciodată nu se iartă aici –
ia un om, oferă-i un loc și ține-l călduț, subfebril,
cu unghii tăiate și batistută – mâinile libere,
picioarele libere, orice se poate face să se facă –
pământul de flori pe care stă și-și fumează țigara,
bolta acră, beciul galben acum, gutuiul-capcană,
lingura lăsată la fiert cu mâncarea, pomana –
ia un om și arată-i dezastrul ca pe o jucărie.

Apoi strânsul în brațe.

Lasă-l acolo. Îmbată-te și culcă-te.
E cineva care vorbește în locul tău.

De ev mediu

În ziua aia nu mai știu cine
pe cine a salvat. Ne salvam unii
pe alții, ne bolboroseau în cap
fraze despre regii medievali,
ușuraticile menajere care-și desfăceau
corsetele după antreu, clownii
muribunzi la semnul opozabilului,
lumânările care duhneau a grăsime
de oaie, forfota servitorilor. Prima
oară, am reasamblat bucățile veselei de lut
și le-am netezit marginile zimțate –
mâinile alunecau ca în copilărie
când desenam șotronul pe piatră
cubică: la îmbinări întrerupeam
linia; creta se umplea de pământ
și cu greu o făceam să scrie pe
următoarea piatră; intuiam lipsurile;
știam peste ce se poate
sări și peste ce nu. Aruncam
tija de la picioare la cap și
înapoi precis – îmbinarea
era lină. Apoi ne ștergeam urmele
și împingeam mai departe
grămada unsuroasă de cioburi.

Până găseam altele între râsete
și lovituri care nu conteneau.
A doua zi, potriveam totul
la ață, printre oase curățate
de pisicile regale. Aveam
nevoie de somn. Ne-am culcat
acolo, printre ciozvârtele de miel
care-și lăsau seul printre scânduri.
Animalele lingeau grăsimea mustoasă
și se duceau, pe rând, lângă patul regal
pentru o mângâiere. Atunci am auzit, în sfârșit,
orașul megaloman cu toate
organele bolnave aranjate frumos.

La mormântul lui Adrian T. Sandu

Un cod de bare cu aripi –
râdeam, râdeam de inutilitatea prepuțului, credeam
în necesitatea unui destin, râdeam
vocile noastre deveneau
melodramatice,
râdeam, râdeam de condiția umană și starea de vomă.

*

Pentru mine lumea era o roșie coaptă,
cu gust de pământ
și culoarea sângelui închegat.
Copilăria mi-am petrecut-o umplând
un ambalaj de țigări cu bucăți mici de lemn
printre soldații din batalionul disciplinar.

Mai târziu am devenit
un tânăr sensibil. Vârsta
mi-a adus fericire.
Îmi aduc aminte tot:
mă visam zburând,
apoi mi se făcea frică.